

Zobák

Vánoční vydání

dokořán

číslo 21
ročník 7

Co vše se událo na
Členském Shromáždění?

Od nového roku
Sojka v novém kabátě!

Za hranice
všedních dnů
Děčín 2004

21

Obsah

Madlesčín úvodníček	3
Co je nejaktuálnějšího aneb Sojka ještě za tepla	4
Něco skutečně delikátního – Sojčí Delikatesy	5
Bu, bu, bu, bu, BULVÁR!!!!	5
Gulášek s novým předsedou!	9
Sojčí MOuDROSTI	10
Rozhovor s Pavlem Bobkem	11
Všechno se snědlo, ale co z toho se strávilo? (Členské shromáždění, Za hranice všedních dnů...)	14
Výcuc ze Sojčích zasedání	16
Špigyho kutírna – silvestrovská Sojkačepička!	17
P. S.: Poldiho poštěhy	17
Reportáž z Luhačovic	18

REDAKCE

Redaktoři:	Magdaléna Černá , Lukáš Kadleček, Michal Janoš, Petr Špičan, Petr Vondruška
Stálí spolupracovníci:	Leo Černý, Pavel Bobek, Zuzana Koslerová
Loga rubrik:	Zorka Krejčí
Design:	Michal Janoš, Petr Vondruška
Korektura textu:	Pavel Bobek
Adresa redakce:	Poříčí 1 b, Brno, 635 00, Telefon: 608/630386
Další kontakty:	E-mail: madleska@hotmail.com, sojka@sojka.cz

Madlesčin úvodníček

Máte se vánočně? Nebo náročně? Baštíte kapříka a břicho vám naříká? Už jste tlustý na tři prsty? Přecpaný, upohádkovaný, samej dárek (Tomík každé večer hárek), zkrátka vánočka jak má být? Nezapomněli jste na tu správnou atmosféru? S vánočníma zvykama, psaníčkem Ježíškovi, koledama a tak dál?

Věřím, že to u vás proběhlo či probíhá dobře, že nikdo z vás není sám a nebo smutnej, a i když jste třeba nedostali všechno, co jste chtěli, nezoufejte. Nejdůležitější je mít kolem sebe lidi, co vás mají rádi, a takové najdete vždycky v Sojce. Tak si nezapomeňte před koncem roku

dát předsevzetí, že tomu našemu modropírkatému ptáčkoví zůstanete věrní :-)

Jinak jsme minule oslavili dvacítku a čeká nás loučení... Ale nebojte, ne loučení se Zobákem jako takovým, ale s jeho designem... Příště totiž zase převlékneme kabátek, musíme jít přece s dobou. Myslím, že je dobře, že má to naše Zobáčisko takovou duchem mladou šéfredaktorku :-), protože alespoň nestagnuje.

Tak přátelé, Vánoce jsou sice veselé, ale není to jen to jediné téma, co nás v tomto čísle čeká. Všimněte si naprosto elegantní výměny rubrik, Pájovy postřehy se změnilly na předsedův sloupek a předsedův sloupek na Poldíkovy postřehy. Paráda, co? Představte si, že by se nový předseda jmenoval třeba Evžen, to bychom mohli jít se dvěma rubrikami k šípku :-)

No, tak už vám došlo, že se nám vyměnil předseda, ale k tomu se vrátíme v rubrice „Za tepla“. Taky se dozvíte, jak vůbec celé ty volby dopadly, mimochodem, která ze Sojek nebyla na členském shromáždění, tak jako by nebyla!!! A hlavně jste zase o strašně moc přišli, to mi můžete věřit, jako že se Madleska jmenuju. Ale o tom se taky dočtete až dále.

Kromě obvyklých rubrik jsme si pro vás připravili překvapivé odhalení několika z nás, to budete mrkat na drát, co se vyklubalo z lidí, kteří o sobě tvrdí, že jsou chudí studenti a tak podobně!!!

A co dál? Dál nic, užívejte si pohodu, mějte se rádi, dejte si pod stromeček kopu lásky, nedělejte si s ničím žádné vrásky a nezapomeňte s Novým rokem, že Sojka – vždy a všude, s vámi byla je a bude!!!!

*Veselé a šťastnej,
vaše Madleska*

Madleska

Sojka ještě za tepla

- ✓ Nejteplejší zpráva je ta, kterou jsem již nakousla v úvodníku, a sice, že máme nového předsedu. Nazrál čas a Poldík, náš sojčí otec, se rozhodl skončit s aktivním vedením Sojky a předal žezlo. Novým nástupcem je – jak už vám jistě došlo – náš Pavel „Pája“ Bobek. Věříme, že to byla dobrá volba a že nové koště domete Sojku zase o kousek dál. Rozhovor s ním přinášíme v tomto čísle, všímavější z vás zaregistrovali, že je to přímo série, minule jsme se totiž dotazovali jeho táty.

Ale, nesmíme zapomenout, že ač Poldi skončil jako statutár a hlava Sojky, přece jen nevymizel úplně. Stejně tak Dava, náš pokladník zlatá průkopnická, který to také zabalil a na své místo vybavil Špigyho – oba zůstali v dozorčí radě. Krom toho Dava je přisedící a Poldiho zvolilo členské shromáždění jednomyslně za čestného předsedu...Tak, to jsou věci, co?

- ✓ Kromě toho, že se nám vyměnil předseda, byla také zvolena nová rada. Protože většina radních opět zůstala, tak vás v rámci této rubriky upozorním jen na další nový přírůstek, a tím je Terka Pražská. Další žhavá a perspektivní krev z Čelákovic, holčina, která to už s námi taky nějaký ten pátek táhne...
- ✓ Dále připomínám a upozorňuji, kdo z vás nebyl na členském shromáždění, ten nemá zaplacený členský příspěvek na příští rok. Tzn. nezapomeňte zaplatit, příspěvky jsou vždy na rok kalendářní, nikoliv třeba od tábora do tábora. To snad nemusím opakovat. Takže pokud se vás to týká, tak pošlete sto korun na účet, nezapomeňte se podepsat, ať víme, kdo z vás má nadále nárok na všechny informace a další taškařice.
- ✓ Zpráva nová jako hrom je ta, že se na členském shromáždění představilo nové logo. Ano ano, je čas změny, bude nový kabátek pro celou Sojku. Tedy s novým rokem přecházíme na jinou grafiku, budou nové stránky, nový Zobák, zkrátka budete čubrnět. S touhle novinkou se ale ještě budeme chvíli mazlit sami, respektive – kdo byl na členském, ten ví, kdo nebyl, ví starou bačkoru a bude se muset ještě chvíli těšit, než to všechno zhlédne v plné parádě.
- ✓ Obligátně je součástí této obálky se Zobákem i kalendářík a novoročenka, děkujeme opět na stokrát naší dvorní grafičce Zorce Krejčí, která nám stále zůstává věrná a my jí taktéž.
- ✓ Jinak byl letošní podzim trochu větší okurkárna než loni, protože chyběly volby u našeho německého partnera – má je taky jednou za dva roky a krom toho nebyl ani Furth im Wald, tedy symposium. Ale doufejme, že se to zase spraví, byla by to škoda.
- ✓ Sojka se opět podílela na pokračování úspěšného projektu „Za hranice všedních dnů“, za nás jsem tam byla já, Móňa a samotný pan předseda, víc se dozvíte v rubrice „Všechno se snědlo“.

Zvu vás zvu, zase už vás pár zestárlo, tak se koukejte ukázat. **KDE?** No přece na dalším **reprezentačním plese Sojky** v Čelákovících. **KDY?** Letos už dříve – a to přesně **5. února!** Všechny Sojky nad šestnáct jsou srdečně zvány, nicméně vězte, akce je na vlastní triko, zkrátka je to ples jako každý jiný, tak se nesnažte doma rodičům namluvit něco o nějakém dozoru atd., atp.

Ubytování můžete rezervovat u Lukyho, a to **do 20. ledna** – to jest ti z vás, kdo nechtějí spát v tělocvičně. Každopádně za tento „komfort“ zaplatíte kolem 400, - Kč, kdo je chud, či mu nevadí károška a spacák někde na parketách, ať se spolehne na to, že určitě bude bezplatná nabídka noclehu, přinejmenším opravdu za pakatel.

Počítejte také s tím, že stejně jako minulý rok, i letos to nebude ples ledajaký ale **maškarní**. Celý ples se ponese v duchu motta „**zimní království**“. To znamená že vaše masky se musí nějak týkat zimy. Můžete přijít jak za sněhovou královnu, tak třeba za vlek :o). Prostě fantazii se meze nekladou! Loňské maškarní se totiž setkalo s obr úspěchem!!!

Jako poslední věc připomínám, že Sojky se zaplaceným členským příspěvkem na rok 2005 mají vstup zdarma, ostatní vysolí u vstupu 100, - Kč. Oka?

Opět vás prosíme, kdo máte možnost něco dotáhnout do tomboly, prosím doneste něco, dejte vědět dopředu, že můžeme s něčím od vás počítat. Ať máme taky hodnotné odměny pro příchozí, dík.

Kromě plesu se nám hned zkraje příštího roku ozvou zase **Velikonoce**, letos by měly být celkem brzo, jestli se nepletu. Takže na to myslete, po Novém roce se už můžete začít hlásit prostřednictvím internetové přihlášky, krom toho vám opět zasiláme i přihlášku papírovou, pokud vás to nezajímá, tak ji alespoň někam vyvěste, do školy, rodičům do práce, zkrátka nám pomozte, ať je zase plno. Kdo chcete jet, přihlaste se co nejdříve, rozhoduje datum odeslání přihlášky.

Lukášův Sojka – bulvár

Sojčí bulvár nr. 21

Zima, čas pro některé velice neoblíbený, usmrkaný, sychravý, nepohodlný – pro některé právě naopak příjemný a okouzující. Ovšem bulváru je to naprosto šumafuk, vážení přátelé: Ať je zima nebo mráz, bulvár nikam neschováš! ☺ Stačí se

jen podívat na pult kterékoliv trafiky, nebo stánku s novinami.. Tady si celebrita polila kafem svůj jedinečný model od Gucciho, hned vedle prasklo ramínko od šprndy té či oné vyzývavé moderátorce a na další stránce je společensky unavený známý herec zvracející do odpadkového koše na Václavském náměstí. Vše samozřejmě řádně okomentované a sem tam i oznámkované. Občas mě trochu mrzí, že tomuhle sojčímu bulváru chybí nějaká fotodokumentace, které by dokazovala, že si zas tak úplně nevymýšlím, ale nachytat vás na švestkách, to není žádná prča, to mi věřte! Snažím se to dneska poprvně napravit, taková první vlašťovička, malá komiksová fotka jistě nic nezkaží, zvláště pokud jí doplním historkou, kterak Tomík

na jedné ze sojčích rad zasvěceně vyprávěl o novém autě jeho kamaráda Ládíka: „Pánové, Lád' a má fáro, to byste čuměli! Peugeot Laguna v plný výbavě!!“ Předpokládám, že přinejmenším všem pánům rázem došlo, že tu něco neštymuje a že tato kombinace slov není možná. Pokud vše došlo i dámám, nezbývá než smeknout a poblahopřát ☺

Poldík a Šogun, kdo by to byl řek, jsou teď takřka jedna ruka. Dokonce už spolu chodí v Brně i do sauny! Před pár lety by se při pohledu na sebe možná rozcupovali a dnes! Radost pohledět! ☺

A když už jsme u toho bývalého předsedy... Představte si, že před měsícem oslavil své kulaté životní jubileum na místě dost možná nejromantičtější z romantických! V Paříži!! Bohužel vám nemohu napsat, jak se jim (jemu a Madlence) líbilo, protože když píšu tyhle řádky, tak jsou právě na cestě TAM, tudíž mají vlastně ještě celý zážitek před sebou.

Vy, co jste byli s námi na členském shromáždění, určitě ještě pořád vzpomínáte na tu sobotní oslavu, diskošku, rautík atd..

A taky si jistě pamatujete, že ti dva oslavenci od nás dostali víkendový zájezd do lázeňských Luhačovic. Pro ilustraci dodávám jednu fotku, na které je doufám dobře vidět, jak si to kluci užili ☺

Závěrem nezůstanu nic dlužen:

Víte, proč blondýnky sedí u okna, když je bouřka? Protože si myslí, že je někdo fotí. ☺

Lukáš

Odhalující fotky

To zíráte, co? Tady jsme odhalili tu odvrácenou tvář několika lidí ze Sojky – těch, co si pořád stěžují apod., a pak se zjistí, jak jsou výborně situovaní...No páni!!!!

Třeba Lukáš! Myslel si, že Brno je tak daleko od Prahy, že se tu všechno utají, ale to nepočítal s tím, že se sem přestěhuju. A ouha. Ten, který píše bulvár a je dnem i nocí v pozoru, aby všechny ostatní nachytal na švestkách, se nechal nachytat sám. Představte si, že vlastní ochod s elektronikou a docela mu to sype. Zvláště proto, že prodává věci neznačkové, proto si je může koupit skoro každý a navíc svůj obchod často stěhuje, aby neměl nikdo možnost nic reklamovat :-)))

Další je Móňa. Tak Móňa, přátelé, se tváří, že neumí do pěti počítat, ale my jsme odhalili, že podělila po svém strýci prosperující knihkupectví, kde dokonce i sama občas v převleku prodává!!!! Nejprodávanější titul měsíce prosince v knihkupectví Ženíšek je „Příručka malého táborníka“, aneb původ se prostě nezapře.

A hurá na Andrláky. Barča předstírá, že je na mateřské dovolené a stará se jen o Vojtu, ale koukněte na to. Využila toho, že má dvě vysoké školy a že jí to ekonomicky myslí – a podívejme! Spojila příjemné s užitečným – moc ráda a dobře totiž vaří, rodiče dokonce jistou dobu vlastnili hospodu – a zařídila si občerstvení a chlebičkárnou. (Jestli se náhodou nechtěla zavděčit Poldimu, ten totiž chlebičky úplně nejradši :-)

Terka jak je mladá, tak je zasloužilá, jen se podívejte! Znáte snad někoho jiného, kdo má v devatenácti letech vlastní ulici??

Tichá voda břehy mele! Nejen že má obchod s pochybnou elektronikou, ale navíc ještě realitku, no toto!!

Naše výkonná místopředsedkyně si přivydělává velice zvláštním, ale zato dobrosrdečnějším způsobem. No co říkáte? Poskytovat oporu cestujícím v metru, na to hned tak každý trpělivost nemá!

Vždycky býval estet, vždy mu záleželo i na tom, jak vypadá i jak působí na okolí. Ale že to dojde tak daleko, že si založí vlastní kosmetickou značku, kdo by to byl řek??

No a kohopak máme dále? Kubu Mardešiče!!!! Podívejte, jak se zmožil on... O Kubovi je známo, že rád fotí. Hlavně svojí krásnou přítelkyni, nicméně ty fotky potom bohužel podléhají cenzuře, protože přece jen náš časopis čtou i dříve narození :-))) Tak Kubo, ať ti podnik frčí!

Předsedův sloupek

Milé Sojky,

asi si při pohledu na tuto rubričku říkáte, co se to probůh děje, že vám již svůj pověstný pepřný guláš neservíruje sojčí otec, Sojkman, Poldík, Poldis, Pódl...zkrátka Leo Černý. Vypadá to, že všechny životní jistoty jsou otřeseny; zdá se vám, že ztrácíte půdu pod nohama; nejspíš máte pocit, že co nevidět se obloha setmí, sluneční svit navždy uhasne a přijde den posledního soudu. Jestli vás v tento okamžik doopravdy zachvacují výše popsané pocity, mám pro vás snad přece jen nějakou zprávu na uklidnění. Slunce svítí i nadále, půda pod nohama zůstává pevná. Jediné, co se mění, je předseda Sojky.

No a když už se změnil předseda Sojky, tak se nám také obměnily rubriky v Zobáku. Jde ale vlastně jen o velmi elegantní kosmetickou úpravu, jak už zobáčí šéfredaktorka Madleska podotkla ve svém úvodníčku. Vlastně stále píšu své P.S. jako dosud, jen jeho náplň už teď asi bude trošku jiná. Také význam písmen, která tvoří zkratku názvu rubriky, se pozměnil. A když už se tady takhle rozepisuju o této rubrice, možná by nebylo špatné udělat si takový maličký historický exkurs a zabrousit do roku 1998, kdy na Vánoce – dnes už si řekneme jak jinak – vyšel Zobák. No a v tomto celkově druhém čísle se můžete mimo jiné dočíst:

„Promlouvám k vám z tohoto úvodníčku v Zobáku historicky vůbec poprvé a ať se vám to líbí nebo ne - v budoucích dvou letech, teda jestli mě nepřejede auto nebo mě nedej bože předčasně neodvoláte, pravidelně promlouvat i budu. No, co vám mám povídat, prosadit si to nebylo vůbec jednoduchý. Ani trochu. Ona ta naše šéfredaktorka to drží pevně v rukou (a že to dělá dobře!). Musel jsem tudíž sobě i svým budoucím následníkům tuto předsednickou výsadu nenápadným, ale zato permanentním diplomatickým tlakem takříkajíc vydupat. A povedlo se. Od teďka se tak v této rubrice

Zobáku budeme spolu setkávat. Budu se upřímně snažit sdělovat vám své aktuální postřehy, nápady, plány a vize, svěřovat se se svými radostmi i starostmi, většími či menšími trápeními; zkrátka a dobře se dozvíte vše, co mi právě leží na srdci.“

Asi ani nemusím říkat, kdo je autorem výše citovaných řádků. Místo toho by asi teď bylo vhodné dotyčné osobě poděkovat, a to za vybojování nejen této rubriky v Zobáku, ale především mnoha dalších pozic a vůbec věcí, jež nám teď připadají docela samozřejmé.

Tak a po tomto nezbytném úvodu (ti, co mě dobře znají, vědí, že musím všechno neustále natahovat a komplikovat, nicméně tohle bych si doopravdy nerad odpustil) už doopravdy a definitivně začínám psát svůj první předsednický sloupek. Věřte mi, že to není věru lehká záležitost, přemýšlím o tom už celý týden. Pokusím se být co nejstručnější, protože mám pocit, že je mě v tomhle jedenadvacátém Zobáku nějak plno. (Takže pokud chcete vědět něco více o mé kandidatuře, o tom, jak a čím žiju a tak dále, dozvíte se všechno všecičko v rozhovoru, který najdete o pár listů dále.)

Sojka má za sebou rok plný změn: velikonoční tábor se premiérově konal v Sedlicích, připravovalo se nové logo, proběhly volby... Nemá ale cenu, abychom tyto změny vnímali jako negativní, zkrátka vývoj jde dál a my tomu vývoji musíme leccos obětovat. Také jsem měl rád staré logo s bidýlkem, čas od času si zastesknu po Doubravě a Bohdalovu, také je mi divné, když nevidím Lea coby hlavu Sojky a Davu jako pokladníka. Nezbyvá mi ale než brát věci tak, jak jsou, a utlumit svůj sentiment. Že se předseda jednou změnit musí, bylo jasné vlastně už od začátku, pokud tedy Sojka nebyla chápána jako „sezónní záležitost“. A já jsem si jist, že nebyla. Pokusím se vás tedy v následujících necelých dvou letech

přesvědčit o tom, že Sojka má smysl, který daleko přesahuje kruh těch, kdo ji zrovna v ten který moment vedou. A že bude létat dál i v příštích letech. Říkám to nejen jako předseda, ale hlavně jako normální člen Sojky. Protože když se někdo stane předsedou, neznamená to, že se odcizí, že snad zpřetrhá vazby, které celá léta předtím pěstoval.

Chápejte to tedy tak, že jsem stále jen řadovým členem Sojky, který se – protože tomu tak okolnosti chtěly – stal jejím předsedou. Mám teď sice povinnosti, o kterých jsem ještě před pár lety neměl ani ponětí, to hlavní se ale nezměnilo. I nadále budu jezdit na sojčí akce, i nadále budu vyvěšovat plakáty na kandelábry, pomocí

konstruktivní kritiky se budu snažit změnit věci, které si žádají nápravy – stejně jako dosud, stejně jako vy. Tím nechci zlehčovat odpovědnost, které jsem najednou nabyl; tím chci dát najevo, že stejně jako na mě záleží i na vás všech. Bez vás Sojka nepoletí! Já vím, je to dřina, ale taková, která má smysl.

Jak vidím, opět se mi nepodařilo být stručný. Snad se k tomu tedy časem dopracuju. Přeju vám všem jakož i Sojce všechno nejlepší do nového roku, užijte si vánoční i silvestrovské radovánky a těším se alespoň na ty starší z vás na plese v Čelákovících.

Váš Pája

Sojčí MOuDROSTI

Moje milé Sojky,

ani jsme se nenadáli a Vánoce máme opět za dveřmi. Článek píše v čase, kdy vánoční shon začíná vrcholit, města se začínají oblékat do vánočního šatu a teploty padat pod bod mrazu. Nevím, jak pro vás, ale pro mě je to nejkrásnější čas v roce a taky si ho pořádně vychutnávám. Zdravím vás z místa, kde se právě nacházím a přeji vám hodně zdraví, lásky a moc moc úsměvů a krásných chvil v roce 2005.

Vše co jsem vám chtěla na začátek napsat, jsem napsala a můžu začít vyprávět.... ale ještě dříve, než tak učiním, musíme vyřídit tu naši nepříjemnou věc.....

Já,....., se zavazuji k mlčenlivosti až do konce života a přísahám, že nebudu dále rozšiřovat to, co se zde dozvím.

Dne 2004

v .....

PODPIS

Aby mi šlo dnešní psaní od ruky, jdu si udělat také pravý černý čaj od Teekanne ☺ Dneska se přeneseme do roku 2003, není to tak dávno a dokonce si i pamatuji na bolest a pocity, které mě zaplavili po oné události. *(Fuj, ruce mi smrdí od Mistra Propra)*

Prosinec 2003..... krásný slunečný mrazivý den (takové mám nejraději) úplně volal, abych šla ven. No a jelikož jsem ve své tajné skrýši (pod postelí) neměla ještě schovaný ani jediný dárek, vydala jsem se plná radosti, dobré nálady a s troškou našetřených penízek do toho našeho žateckého velkoměsta na nákup. Jen co jsem prošla Libočanskou brankou jsem zase pochopila, že se na nákupy vydávám trošičku pozdě a že asi nic pořádného nekoupím. Lidé lítali z jednoho rohu náměstí na druhý, dveře obchodů se nezastavily. Chvilku jsem tam stála a sbírala odvahu skočit do davu a zapojit se do vánočního tempa. Raz, dva, tři áááááá hop a už utíkám, rychle dovnitř a zase ven, jen neztratit to tempo. Po hodině tohoto šílenství jsem

zůstala stát u autobusového nádraží, je to kousek od náměstí (pro ty kteří ještě nebyli v Žatci), kde je takové malinké náměstíčko s hodinami a kolem dokola jsou obchůdky. Je tam i malá kašnička (v zimě z ní bohužel udělají nejkřovitější věc v Žatci, světýlka mají vypadat jako tryskající voda – opravdu hnuš) a vedle této kašničky se dělá louže, která tam je tak 200 dní v roce. Stojím si tam a koukám na tu hrůznou věc (chudák kašnička) a říkám si, jak je jinak na tom světě krásně. V tom mé očko sklouzne na zmrzlou louži ve středu náměstíčka a v hlavě se objeví nápad..... „Jupíííí co se takhle sklouznout?“

Rozeběhám se, odrážím se a hup..... v tom led se objevil poněkud blíže, než jsem očekávala, a moje nožky mi letí vzhůru a dopadám přesně na kostrč a na batůžek, kde jsem měla pro maminku kovový svícen a velikou svíčku ve tvaru krychle. Nevím, co bylo horší, zda kostrč nebo maminciny dárky v zádech (ale na druhou stranu – díky Bohu, že maminka nemá ráda sklo, nože aj.). Nějakému staříkovi (že by můj anděl?) se mě zželelo, zdvihl mě a se slovy, že jsem praštěná, odešel. (To jsem přesně, dědku, potřebovala slyšet ☺)

„Spontánní akce.....rychlá akce!“

Šťastné a veselé..... a na jaře na ČTENOU!!!!!!!

Vaše usměvavá Zůza

Rozhovor s... Pavlem Bobkem

A opět tu máme rozhovor s Pavlem Bobkem. Ale tentokrát je to Pavel Bobek junior. Kluk, kterého si já osobně pamatuji jako toho mladšího brácha od svojí kamarádky Kláry. Kláry, která začala Páju vozit s sebou na sojčí akce, protože ho měla na víkend hlídat a nemohla ho nechat samotného doma. Tak na někoho takového je to celkem slušná kariéra, co myslíte? Ať tak či tak, je to náš nový předseda a já mu položím pár otázek, abyste také věděli, s kým máte tu čest.

Pavel Bobek se narodil 11.června 1985 v Praze. Absolvoval základní školu v Praze 6 – Břevnově, následující čtyři roky strávil na Akademickém gymnáziu ve Štěpánské ulici v Praze 1. Nyní studuje na Fakultě sociálních věd UK obor mezinárodní teritoriální studia a na Filosofické fakultě obor politologie – němčina (překladatelství a tlumočnictví). Mluví německy, anglicky a francouzsky. Mezi jeho zájmy patří hudba, jazyky, cestování...

Kdy a jak přesně si se vůbec k Sojce dostal?

Bylo to na podzim 1998, takže skoro přesně před šesti lety. Moje sestra Klára, kterou hlavně starší Sojky určitě znají z táborů, měla jet na víkend kamsi do Brna, no a rodiče zrovna jeli taky pryč... A já, třináctiletý špunt, jsem nemoh' zůstat sám doma. Takže jsem musel jet se ségrou do Brna. No a nakonec se z toho vyklubalo první členské shromáždění. Od té doby jsem jezdil se Sojkou vždycky.

Zažil si někdy svojí ségru jako vedoucí a jak se ti pod ní tajlnémrovalo?

Zažil hned několikrát, vlastně skoro na všech táborech, kde jsem byl ještě jako účastník. Bylo to...no nevím. Rozhodně nemůžu říct, že špatný nebo nepříjemný, kupodivu jsme se totiž

naopak hádali daleko míň než doma. Na druhou stranu to taky znamenalo, že člověk není na táboře jen zcela za sebe, že se případný průšvihy můžou provalit i doma. Ale hlavně musím být ségre, i tobě, Madlesko, vždycky vděčný za to, že právě přes vás dvě jsem se k Sojce doslal.

Jaký máte vztah s bývalým předsedou současným čestným předsedou Poldíkem?

To by bylo na dlouhé vyprávění. Poldis byl pro mě vždycky autoritou, ale na druhou stranu to byl taky vždycky on, kdo mě načapával s cigaretkou a následně v Būru promlouval do duše. A já se prostě v některých případech odmítal poddat, je to nějaká zvláštní forma vzdoru, která je mi vlastní... Za ta léta ale to naše stýkání a potýkání vyústilo do jednoznačně přátelského vztahu a oba dva už naše rozepře chápeme s nadsázkou a kapkou sebeironie – takže já jsem například věčný hnidopich, to už mi nikdo neodpáře, před lety jsem si taky vyslechl hlášky typu „s těma vlasama vypadáš jak nějaký hašíšák“, což občas sám o sobě podotknu i teď, apod. :-)))

Stále ovšem platí, že se dokážeme bavit (pro někoho možná hádat) o největších hloupostech, třeba jestli se správně česky říká Augsburg, Augšpurk, nebo Aušpurk... (smích). Nevím jak Poldík, ale já si vždycky nakonec uvědomím, že v onom „gros“ nebo jádru máme na věc stejný názor, což je, myslím, dobře.

Je něco, co tě na bývalém vedení vyloženě štvalo?

Vždycky mě samozřejmě štvalo neustálé a všudypřítomné tajnůstkářství z dob, kdy jsem ještě byl účastníkem. Tak třeba když se u nás doma sešlo pár významných Sojek a nad sklenkou vína diskutovalo u nás v kuchyni o táborech a tak dále, v momentě mého příchodu se téma hovoru nenápadně stočilo někam úplně jinam, takže jsem vždycky věděl nula nula nic, jak se říká. Také mě občas iritovala některá nepsaná pravidla a zvyklosti, která jsem pochopitelně vždycky neznal a ani dnes si netroufám říct, že bych je znal všechna. Ale časem jsem pochopil, jak to chodí, a že je důležitý, aby pro účastníky bylo táborové dění až do posledního puntíku překvapením. Když jsem byl na táboře naposledy, snažil jsem se si právě toho, o čem jsem před chvílí mluvil, dosyta užít.

Co tě vedlo k tomu, že jsi současnou funkci přijal?

Sám bych se do toho hlava nehlava nehrnul, ale poté, co mi o této „vizi“, nebo spíš jedné z alternativ, která se nakonec stala skutečností, Poldík řekl, se vše pomaličku dalo do pohybu. Nejdřív tu byla fáze udivení a určité nepochopitelnosti („proč proboha právě já?“), pak přišla fáze, kdy jsem pomalu ale jistě začal chápat, že by se něco takového teoreticky mohlo stát skutečností. Později se to začalo probírat na radách, každý řekl zcela jasně své výhrady ke mně atd. A Poldík si mě občas vzal stranou a vedl se mnou vážný rozhovory, kdy mi bylo vždycky trochu mdlo, při představě té zodpovědnosti, kterou bych snad měl jednou mít. Pak jsem se k tomu snažil přistupovat bez zbytečných emocí. A než by jeden řekl švec, byl tu říjen 2004.

Tak jak hodnotíš své zatím ještě krátké působení ve funkci?

To je těžké říci, za tak krátkou dobu doopravdy ještě nemůžu moc bilancovat. Mám za sebou několik prvních obchůzek po ministerstvech, několik prvních podpisů na úřední lejstra... Musím říct, že je to zvláštní pocit, každý krok na dosud známá místa je trošku jiný a jakoby cizí. Také ale vím, že mám podporu za všech stran, tedy jak od bývalého vedení, tak i ze strany současného týmu. Máme za sebou klasický podzim, letos toho bylo méně, také kvůli bohužel absentujícímu symposiu. Za týden je první regulérní (tedy celkem druhá) schůze rady v novém složení, tak už se na ni netrpělivě chystám.

Máš nějaké vize do budoucna?

Pokud se Sojky týče, tak pokud půjde všechno tak, jak má, rád bych se držel hesla „stagnace = regrese“, který možná zní buhvíjak vědátorsky, ale je velmi jednoduché. Takže – stále je co vylepšovat, ačkoli myslím, že se Sojka ubírá správným směrem, v mnoha věcech určitě ještě máme rezervy, například letos se bohužel nekonalo symposium ve Furthu, jak jsem už podotknul, což mě coby loňského účastníka velmi mrzí. Právě tyhle rezervy jsou pro nás všechny výzvou, abychom se posunuli ještě o kousek dál. Nejprve se ale samozřejmě musím pořádně rozkoukat a zaučit. Výhodou je, že jsou volby na podzim, takže času je relativně dost, na druhou stranu je pořád co dělat – ples, příprava Velikonoc...

Co tě u Sojky přidržel, proč si zůstal v jejích řadách?

Asi to, že jsem vždycky z táborů a dalších akcí odjížděl s dobrým pocitem, párkrát i se slzami v očích... to prozradí vše. Samozřejmě pak z racionálnějších důvodů vědomí, že děláme dobrou věc, že Sojka prospívá zlepšování vztahů mezi národy, že nás čas, který Sojce věnujeme, všechny do jednoho obohacuje... Nerad mluvím takhle za všechny, ale myslím, že tentokrát bylo těžké šlápnout vedle.

Co děláš v soukromém životě? Co studuješ?

Co se týče školy, to je trochu zapeklitá otázka. Loni jsem maturoval, takže jsem teprve v prváku, ale na dvou školách. Časem se ukáže, kterou si vyberu nebo na které z nich se udržím. Zatím je to trochu bláznec, ale nestěžuju si, protože to bylo moje rozhodnutí. A hlavně jsem rád, že můžu studovat právě to, co mě baví.

Jinak do škatulky „koníčků“ patří všechno možný – cestování, cizí jazyky, hudba, snowboard... Naopak nerad „bastlím“, uklízím nebo zahradničím, no znáte to, to je pro mě doopravdy za trest, jedinou výjimkou jsou v tomhle ohledu sojčí akce, kde se to spojí se zábavou a je to úplně něco jiného. Pak ještě fotbal...na to jsem absolutní poleno, jinak se to nedá nazvat:o))

Jinak se rád se jen tak procházím po Praze, snažím se nekoukat jen do chodníku, ale taky trochu výš, užívat si sluníčka, deště, mlhy, sněhu, mrazu, nasávat atmosféru. A to myslím vážně, jsem totiž i docela záhumčivý člověk, což o mně asi neví až tak úplně všichni, ale je to tak. Taky rád jezdím vlakem a koukám z okénka, nejlépe v takových těch zapadlých oblastech s malými nádražíčky, co pamatují zašlé časy starého Rakouska.

Hlavně si ale cením toho, když můžu trávit čas se svými přáteli, to znamená samozřejmě i se Sojkou!!!

Máš přítelkyni nebo alespoň tajnou lásku?

Přítelkyni ne, tajnou lásku možná i ano. Ale to se zatím nechystám odtajnit!!!

Jsi spáč a nebo ranní ptáče?

Jednoznačně spáč. Přes týden obvykle chodím pozdě spát, takže spánkový deficit se rychle načítá a následně o víkendu spím klidně až do jedenácti dvanácti. Zaspání taky není žádný problém, na gymnáziu se mi dokonce podařilo mít pozdní příchod až čtvrtou hodinu – zaspal jsem tehdy asi do desíti... Ale pozor – není to doopravdy příklad hodný následování! Naopak jsem paradoxně rád, když mě něco (někdo) donutí vstát, protože jinak mám zase pocit promarněného dne.

Nejoblíbenější jídlo?

V jídlech jsem dost konzervativní, takže českou kuchyní určitě nepohrdnu. Jednou, bylo mi možná čtyři, pět let, to dokonce došlo tak daleko, že mi museli do čínské restaurace přinést

svíčkovou z knajpy III.cenové kategorie odvedle. Na druhou stranu mi ale chutná i leccos třeba z řecké nebo italské kuchyně. A taky klasické „Nudeln-mišungy“ z Gaisthalu (smích!!!).

Jsi z Prahy, máš vyloženě nějaký oblíbený podnik, kam zajít?

Jéje, to by bylo těžké vybrat jen jeden! Skoro každý má své kouzlo – ať v okolí „Národky“ (Velryba, Popokafepetl), u mé staré školy (Boulder, Čekárna), na Malé Straně (Dobrá trafika) nebo na Žižkově (Hospoda Nad Viktorou, Sedm vlků).....

Jaké země jsi navštívil a kde se ti líbilo nejvíc? Kam by ses podíval ze všeho nejraději?

Zatím jsem byl ve vícero evropských zemích a jednou v Americe a Kanadě. Těžko se říká, kde se mi líbilo nejvíc, protože každý kraj má svoje kouzlo. To samozřejmě platí také o naší zemi. Jednou bych se rád podíval trochu severněji, do Pobaltí, Skandinávie...ale to je zatím ve hvězdách.

A obligátní moudro na závěr pro naše čtenáře:

Nevím, co na to čtenáři řeknou, každopádně je z knížky, kterou mám moc rád. „*A pro ten čas, který jsi své růži věnoval, je ta tvá růže tak důležitá.*“ (Antoine de Saint-Exupéry)

Všechno se snědlo, ale co z toho se strávilo...?

A oblíbená rubrika. Dnes začneme tím největším – členským shromážděním, o kterém vám referuje Pája. Jeho příspěvek už nějakou dobu visí na netu, ale tištěná podoba je tištěná podoba, tak si to užijte i vy, kdo jste to ještě na našich webových stránkách nečetli.

Pak vám nabídne Móna něco o zmiňované akci „Za hranice všedních dnů“ a krom toho ještě něco ze svého života, plus vám Lukáš napíše o proběhlých radách.

Členské shromáždění 2004 v Sedlicích u Blatné

Nazdárek Sojky, ještě předtím, než se dostaneme ke zprávě z ČS 2004, musím se vám omluvit, že je taková trochu...no řekněme kožená. Psal jsem ji totiž na web, což je přeci jen něco krapet jinýho než psát do našeho interního plátku, že:o) Pokusil jsem se to teda aspoň trochu vyšperkovat a udělat zkrátka zajímavějším, tak posuďte sami, jestli se mi to podařilo.

Po dvou letech se všechny aktivní a zapálené Sojky opět slétly na tradiční členské shromáždění (ČS). Tentokrát se premiérově konalo v sojčím velikonočním hnízdečku, to jest v jihočeských Sedlicích.

Podobně jako jiné sojčí akce mělo i toto ČS své motto, které tentokrát znělo „Co je nový, to je hezký“. Povinností každého účastníka tedy bylo přivést si z domova nějakou tu novinku. Fantazii se meze nekladly, a tak jsme se kromě nových svetrů a ponožek setkali také s novou image, s novou bradkou a dokonce novou vůní na záchod (od Jíti:))))! No a sama Sojka představila svou novinku, a to věc dosud zcela nevídanou – nové logo!!! Autorem loga není nikdo jiný než nynější člen dozorčí rady spolku

Ondřej Špičan, známý jako Šogi. U příležitosti slavnostního odhalení nového loga s ním byla dokonce uspořádána i malá tisková konference, takže Šogi má být nač pyšný:-) Sojka se tedy po mnoha letech loučí se svým červeno-žlutým kabátkem a s platností od 1.1.2005 se převléká do nového.

Hlavní program se však rozeběhl teprve v sobotu dopoledne. Vedením schůze byl pověřen dosavadní pokladník Dava. Začali jsme formálním přivítáním ze strany předsedy, zdravicí delegace z SdJ Dolní Bavorsko/Horní Falc (navštívit nás přijeli Merle, Giny a Sebi) a pokračovali hodnocením proběhnuvších akcí a následnou diskusí ke každému bodu. Po obědě následovala zpráva o majetku, zpráva pokladníka, zpráva odstupujícího předsedy a

poděkování odstupující radě – a protože dosavadní předseda oznámil, že již kandidovat nebude, neobešlo se loučení bez slz a dojetí...

Byly projednány a odsouhlaseny návrhy změn stanov (provedení dílčích úprav především v souvislosti se zásadou neslučitelnosti postu radního a člena dozorčí rady). Nakonec byli členové spolku kandidující do rady vybidnuti k přednesení předvolebních řečí. Ještě před volbami jsme se proběhli venku při shovce (nebo schovce??) – pravda ne všichni se proběhli, někteří si spíš pěkně poseděli v chládku za stromečkem:o))) No a pak se už šlo na věc: Z devíti kandidujících do rady bylo tajnou volbou zvoleno všech devět, do dozorčí rady kandidovali a byli zvoleni tři členové spolku.

Čerstvě zvolená nová rada se těsně poté odebrala na své první zasedání, kde byli zvoleni noví funkcionáři: předseda (Pavel/Pája Bobek), výkonná místopředsedkyně (Madleska Černá), místopředseda (Tomáš/Pomo Pavlíček), pokladník (Petr Špigy Špičan) a zapisovatelka (Móňa Ženíšková). Poté byli vybráni kandidáti do funkce přisedících (Kristinka Klapalová, Zůza Koslerová, Dava Andrle, Honza Pavlíček a Pěťa Vondruška).

Ihned poté, co byly oznámeny výsledky volby hlavních funkcí a došlo k oslovení kandidátů na přisedící, stalo se něco nečekaného – rada výjimečně požádala ČS o možnost přednesení dalšího návrhu na změnu stanov. Jednalo se o zřízení funkce čestného předsedy (bez výkonných pravomocí), do níž byl navržen předseda Sojky z let 1996-2004 – tedy sojčí zakladatel a tatík Leo Poldík Černý. Členské shromáždění se za bouřlivého potlesku na účet Poldíka jednohlasně vyjádřilo ve prospěch změn.

No a tím byla oficiální část ČS u konce. Následovala už „jen“ velká sláva, uspořádaná právě pro odstoupivšího Davu a Poldise. Její součástí byl trochu netradičně pojatý a vysoce zábavný Postenlauf po okolí Sedlic, dále předání předem připravených dárečků z iniciativy předchozí rady, mezi něž patřilo mimo jiné i originální CD „Jablečná brigáda“ se známými gaisthalskými hitovkami i zcela novými šlágry, které byly sepsány a nazpívány speciálně pro tuto příležitost (dodám, že jsme to nahrávali u nás doma téměř na koleni, každopádně naši čelákovičtí technici Luky, Špigy a Michi si se všemi výzvami moderní techniky poradili), pak také zcela originální papuče do sojčího důchodu a především zájezd pro oba naše výtečníky do lázní v Luhačovicích (zprávu z pera expokladníka Davy najdete o kousek níže). No a to ještě zdaleka nebylo vše..... každopádně už asi není třeba se dál rozepisovat:o))))

Seminář „Za hranice všedních dnů ...“ v Děčíně (11.-14. 2004)

Protože bylo první loňské konání tohoto semináře pod záštitou Tandemu velice úspěšné a účastníci spokojení, konalo se letos „Za hranice všedních dnů ...“ znovu. Čerstvou zprávu o minulém konání této akce jste obdrželi v jednom z minulých Zobačisek, ale protože vím, že jste hlavy občas řádně proděravělé, tak ještě jednou shrnu, oč jde.

Jde o seminář pro německé a české mladé lidi, kteří mají zájem působit na poli česko-německých výměn a setkávání a neví, kudy a jak do toho, nebo hledají bližší informace, kam třeba sáhnout pro finance či zkrátka kde najít partnera pro spolupráci. Zkušení zástupci mládežnických organizací Slunce, Knoflík, Sojka a samozřejmě Tandem, který to celé zastřešuje, účastníkům představili své úspěšné projekty a vysvětlili, jak se takový projekt uskutečňuje po všech stránkách. Na základě těchto informací se účastníci rozdělili do skupin a zkusili si dát jeden takový projekt dohromady. Tak tohle všechno není už pro vás nic nového. Co ale nevíte je, že fiktivní projekty byly tak úspěšné, že by je bylo možné opravdu zrealizovat. Další věc, kterou ještě nevíte – bylo to bezva, velice příjemné setkání. Sojku prezentovala Madles a i Pája. Konalo se to celé v Děčíně, který jsme si také prohlédli. Sešli se tu opravdu zainteresovaní lidé a všichni odjeli spokojení a nadšení, s informacemi a kontakty, které hledali. No, nezbyvá než se poděkovat Jiřímu Olišarovi z Tandemu, Kláře Sotonové ze Slunce a naší Madles, protože se jim zase jednou podařil vynikající seminář.

Zápisy z rady občanského sdružení SOJKA – spolek mladých

Místo konání: Moravská Nová Ves

Datum: 24. - 26. 9. 2004

Přítomní radní: David Andrlé, Leopold Černý, Magdaléna Černá, Michal Janoš, Lukáš Kadleček, Veronika Linková, Tomáš Pavlíček, Petr Špičan, Monika Ženíšková

Nepřítomní: 0

Přítomní přísedící: Pavel Bobek, Kristina Klapalová, Tereza Pražská, František Tykal, Jan Pavlíček

Témata: organizace členského shromáždění, hodnocení celého dvouletého volebního období, podzimní víkendové akce, ples 2005

Místo konání: Sedlice

Datum: 8. 10. 2004

Přítomní radní: Pavel Bobek, Magdaléna Černá, Michal Janoš, Lukáš Kadleček, Veronika Linková, Tomáš Pavlíček, Tereza Pražská, Petr Špičan, Monika Ženíšková

Nepřítomní: 0

Přítomní přísedící: 0

Témata: volba předsedy, výkonného místopředsedy, místopředsedy, pokladníka a přísedících

Špigihho kutilský koutek

Ahojahoj !

Tak pro dnešek jsem si pro vás připravil opravdu něco speciálního... Vánoce jsou tu za chvíli a s nimi přichází všemi očekávaná veselice, zvaná Silvestr. Každý z vás určitě někde bude slavit, žáno... A právě proto si z našeho nejlepšího časopisu můžete vystříhnout skvělou, jedinečnou, silvestrovskou Sojkačepičku !!! Při oslavě musí být jasné, že vítáte nový rok, a proč tedy nevítat společně se sojkou na hlavě ? No není to báječné ? Odpověď snad ani nemusím psát, že...

Nu, nyní k vlastní přípravě skvělé sojkačepičky... Co budete potřebovat ? Nůžky.

Jó, a ještě taky lepidlo nebo sešivačku (jak chcete). Vezměte si před sebe náš krásný časopis a nalistujte si stránku, kde je natisklá naše vaše Sojkačepička. Vystříhnete si jí a na koncích spojte lepidlem (nebo sešivačkou, jak chcete) – a je to !!! Pro ty, kteří mají moc velkou hlavu, doporučuji upevnit čepičku gumičkou nebo sponkami.

Vyfoťte se s nejlepší Sojkačepičkou a zašlete nám fotografie na sojčí mail, ty nejlepší kousky vyhodnotíme a věcně oceníme...

Zdraví
Váš Špigl

P.S. – Poldiho postřehy

Drazí,

máte mě tu se stejným oslovením i v jiné funkci a v jiném formátu, jsem (nebo spíš měl bych být...) totiž teď konc specialistou na postřehy... První můj postřeh se nabízí sám: Podělím se s vámi o postřeh či spíše pocit, jaké to je být v sojčím důchodě. Řeknu vám teda, není to k zahození! Samozřejmě má všechno svoje pro a proti, o tom žádná, ale já mám na tomto místě na mysli jednu hmatatelnou pozitivní věc, kterou můj a Davův odchod do výminku přinesl. Jmenuje se „relaxační víkend“! Ti, kdo byli na členském shromáždění

v Sedlicích (a propos, ještě jednou díky moc), tak vědí, oč se jedná, pro ostatní vysvětlím: relaxační víkend je třídní pobyt v luxusním hotelu v Luhačovicích s polopenzí a relaxačním programem, který jsme s Davou od Sojky dostali na rozloučenou s radou. Za důkaz naší výsostné spokojenosti vezměte následujících pár řádek.

Do hotelu Adamantino *** u Luhačovické přehrady jsme vyrazili Davovým závodním vozidlem „Hortíkem“ v pátek 12. listopadu odpoledne po splnění našich pracovních povinností. Na místě jsme byli v 16.00 přesně. Po ubytování a úvodním seznámení se s gastronomickým zázemím hotelu jsme se vydali na středně dlouhou relaxační vycházku do přílehlé vesničky Pozlovice, kde nám cílem byla legendární valašská hospůdka „Ogar“ s pověstnou „kyselnicou“ (zelňačka). Po přátelském posezení jsme se vrátili zpět do hotelu na

pořádnou večeři, v družném rozhovoru obsahujícím samozřejmě i ty „sojčí“ historky jsme tu pokračovali až do pozdních nočních hodin. V sobotu ráno nechybělo povinné relaxační vyspáníčko (do 09.00 hod.), následovala více než vydatná snídaně formou švédského stolu, drobný odpočinek s následným zapláváním si v hotelovém bazénu. Po plavání přišel na řadu opět odpočinek a příprava na poměrně dlouhou vycházku do Luhačovic. Vycházka do Luhačovic byla pro nás důchodce poměrně dlouhá, ale odměnou nám v jejím poločase byla ochutnávka pravých lázeňských oplatků a závinu. Po cestě zpět jsme se zastavili na hodinovou partičku kuželek, které měly oproti původním očekáváním vysokou sportovní úroveň. Kuželky jsme obohatili občerstvením, valašskou kyselicí a něčím menším k snědku. Zpátky na hotel jsme spěchali, neboť jsme měli na 16.00 objednanou finskou saunu. Po hodině saunování jsme se rozdělili na dvě jednotky, Dava se odporoučel na hodinovou kompletní (celého těla – i prstů u rukou a nohou!!!) masáž a já pak do whirlpoolu (teplý bazének s bublinkami), poté jsme se vyměnili. Od 19.00 do 20.00 jsme se věnovali zhlédnutí série všech tří hlavních televizních zpráv. Následovala kalorická bomba ve formě večeře (včetně kyselice samozřejmě), kdy nutno říct, že jsme po tak vyčerpávajícím programu odpadli bez dalšího téměř v zápětí... V neděli ráno jsme absolvovali úplně stejný program jako v den předchozí včetně pobytu v bazénu, po kterém jsme se vydali ze snu zpět do našeho reálného světa. Když bych měl na závěr shrnout několik postřehů z tohoto pobytu, tak uvádím, že to bylo úžasné, nádherné, skvělé, relaxační!!! Samá pozitiva, negativa nenaleznete. Snad jen, ale to nemůže být výtko, bylo to hrozně krátký!!! Ani jsme se nerozkoukali a už jsme jeli domů, měli jsme tam toho tolik, že jsme pořád někam spěchali a málem jsme všechno ani nestihli, no hrozná hoňka... Ale ještě jednou za nás oba děkuju, moc jsme si to užili, s takovouhle není vůbec špatný končit ve funkci...

Na závěr svých úvodních postřehů nemůžu nevyužít úplně aktuální příležitosti po svém dnešním návratu z francouzské metropole Paříže. Po pěti dnech tam se úplně podepisuju pod předchozí postřehy Pájovy, nasál to tam opravdu pozorně a obdobný zážitky jsem si s sebou domů dovezl taky. Je to okouzlující město, jen co je pravda, hrozně pestrý, barevný, kosmopolitní, to se mi na něm líbilo nejvíc. Možná se s vámi podělím i o pařížské postřehy další, až je všechny zažiju a vstřebám, ale to když tak někdy příště.

Tak zatím a mějte se, jak nejlíp chcete.
váš Leo Poldík Černý

Reportáž z Luhačovic

Jak je vidět, ten sojčí důchod Poldíkovi s Davou doopravdy prospívá. Podívejte se na tu pili – příspěvky pojednávající o výletu do Luhačovic se nám v tomto čísle objevují hned dva!! Takže poté, co jste zbaštili Poldiho postřehy, se můžete vrhnout na Davovu originální reportáž. Tak s chutí do toho!

Reportáž: Jak se žije sojčím důchodcům aneb Pódl a Dávl jedou do Adamantina

Pátek 12. 11. 2004, 14:30

Pódl (textovka): Už jsem tuná u vozu.

Dávl (u vozu): To je dneska ale krásný den, to bude víkend...

P: Bude to žůžo, koupil jsem si župo.

D: Tak jedem!

Pátek 12. 11. 2004, 16:30

D: Už ho vidím.

P: To je on, to je náš Adamantino. A co bude dál?

D: Tady snad nezaparkujeme, všude je plno.

P: Tichůčko, místo se najde.

Pátek 12. 11. 2004, 17:00, hotelový pokoj č. 205

D: Jestlipak budeme mít manželskou postel?

P: Máme.

D: To je ale pěkný výhled, koukni ta přehrada a nikde ani živáčka. Tady je krásně...

P: Jo, tady ale někomu smrdí nohy...

Pátek 12. 11. 2004, 17,30h., hotelové aquacentrum

D: Prosili bychom saunu na zítra na 17,00h.

Pohledná lázeňská slečna: Může být.

D: A pak ještě 2x0,5h. whirlpool.

PLS: To nějak zvládneme.

D: Můžeme si objednat celkovou masáž?

PLS: To určitě, ale trvá to hodinu, masírují totiž úplně všechno...

D: Tak díky a zítra nashle.

PLS (kouzelný úsměv): Nashle!

Pátek 12. 11. 2004, 18-22h., hotelový bar po procházce

P+D+servírka+náhodný přísedící (střídavě): Co to bude? Pivo. Pivo. Něco k jídlu? Určitě.

Děkuji. Jak se vám tady líbilo, kluci? Ještě něco? Bylo to moc dobré! S dovolením. Prosím. 2xšláftruňk. Účet, prosím. Jeden podpis. Dobrou noc. Nashledanou.

Sobota 13. 11. 2004, 8,00h., hotelový pokoj č. 205

P: Sojka. Na recepci nemají noviny.

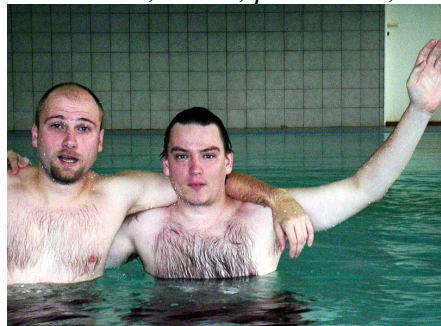
D: Chudáci. Sojka. Pusť tam všechny z Kačerova.

Televize: „Čip, Čip, Čip a Dejl...!“

P: Zatím jedem podle fárplánu.

D: Co nás dneska čeká?

P: Snídaně, bazén, procházka, kuželna, sauna, whirlpool, masáž, večere, bar.

Sobota 13. 11. 2004, 14,00h., kuželna V jámě

P: Tak si dáme zápas proti sobě co, Dávl?

D: Když myslíš. Kolik máme hodů?

P: Každý padesát.

D: Tak jdem na to.

P: Doufám, že nahážu rekec, svůj malý osobáček.

D: Se mnou určitě.

P: Dávl, hrej něco.

D: Mám malou osobní krizi, už šestkrát po sobě nula.

P: S tebou nesoutěžím, chci porazit sám sebe.

D (po druhé padesátce bodů): Zase jsem se překonal, ale ty nějak stagnuješ.

P: Nula se dá překonat vždycky...

Sobota 13. 11. 2004, 16,00h., hotelové aquacentrum

D+P+PLS (střídavě): Prostěradlo? Ne, díky. Můžete nás vyfotit? Ne, díky. A nebo jo. Váš kolega na té fotce spí. Ty jo, tady je vedro. Jako v sauně. Jdu se ochladit, žbluňk! Něco k pití? Ty jo, tady je vedro. Jako v sauně. Jdu se ochladit, žbluňk! Pánové, na masáž! Plesk, plesk! Rychle do vany. Bublava, bublava. Jé, to lechtá. To je příjemné...

Sobota 13. 11. 2004, 21,30h., hotelový pokoj č. 205 s cedulkou NERUŠIT

D+P (střídavě): Chr, chr, chrr, chrr, chrrr, chrrr...

Neděle 14. 11. 2004, 11,30h., před hotelem Adamantino

P: Pojd', Dávl, já tě ještě vyfotím.

D: Neblbni, vždyť omrzne.

P: Nedělej fóry a zapózuj.

D: Už?

P: Ještě ne, nemám nabitý baterky.

D: To to trvá.

P: Pěkná fotka, ta se mi ale povedla.

D: Hm, nasedej, je mi zima.

Neděle 14. 11. 2004, 12,30h., na palubě Hortíka (Ford Fiesta 1,3i, rok výroby 1992)

D: Pust' tam nějakou kazetu.

P: Ne, naladím tam rádio.

D: To asi nepůjde.

P: Fakt to nejde, dám tam nějakou kazetu. (D a P si střídavě i současně zpívají.)

D: Hele, řeka! Mávat!

P: To byl ale pěkný víkend. Sojka. Ta je! Hodná.

D (otvírá okénko): To teda byl. Sojka. Jo, ta stojí za to!

Tak ahoj, lásky a vaše pásky. Snad jste si zase počteli, napište nám něco a těšte se na příště.

Protože Zobák, to je stálice...

...a tím končí vaše Madlice.

